

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: **I.K.**, nar. ■■■, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem ■■■, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR - Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **7. 8. 2017**, č. j. **CPR-30637-5/ČJ-2016-930310-V237**,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7. 8. 2017, č. j. CPR-30637-5/ČJ-2016-930310-V237, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, ze dne 7. 11. 2016, č. j. KRPL-85547-21/ČJ-2016-180022-SV, jímž bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, žalobci uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců, dále stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od právní moci rozhodnutí a současně vysloveno, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování. To vše z důvodu, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

Správním orgánům žalobce vytýkal nedostatečné objasnění skutkového stavu věci podle § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť byly zjišťovány pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, skutečnostmi svědčícími v žalobcův prospěch se správní orgány nezabývaly. Dle žalobce nebyly dostatečně rozkryty vztahy zainteresovaných subjektů a okolnosti vyslání žalobce na území ČR, relevantní důkazy

nebyly provedeny. Nebyly zjištěny okolnosti ohledně vyslání žalobce na území ČR, bylo na místě vyslechnout oprávněné osoby zainteresovaných subjektů, aby poskytly informace ohledně výkonu jeho činnosti.

Žalobce se neztotožnil ani s právním posouzením věci, neboť nesouhlasil s tím, že měl na území ČR vykonávat nelegální činnost. Na území ČR byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, a ačkoliv u jiné firmy, stále pracoval pro svého polského zaměstnavatele, který mu poskytoval mzdu. Zdůrazňoval, že má na území Polska platné pobytové oprávnění, jež mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. K práci na území ČR nepotřeboval povolení, neboť sem byl vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem, který zde vykonával subdodavatelskou činnost, plně v souladu s principem volného pohybu služeb. Žalobce se sice ztotožnil s výkladem žalované, pokud jde o podstatu a podmínky volného pohybu služeb, namítal ale, že v daném případě jeho polský zaměstnavatel v souladu s evropskou legislativou získává zakázky na celém území EU a prostřednictvím svých zaměstnanců tyto zakázky plní. Předmětná zakázka byla realizována sice přes několik subjektů, to je však ve stavebnictví běžná praxe. Činnost žalobce byla řádně ohlášena úřadu práce. Předloženými doklady bylo prokázáno, že činnost žalobce v ČR měla pouze dočasný charakter.

Žalobce poukázal na to, že jako zaměstnanec si nevybírá, kde bude pracovní úkoly plnit, neboť je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele. Je pouhým dělníkem a není možné ho postihovat za případná pochybení zaměstnavatele. Žalobce nevěděl o tom, že by se prací v ČR mohl dostat do konfliktu se zákonem. Vzhledem k tomu považuje formu uloženého opatření i délku správního vyhoštění za nepřiměřenou okolností. Správní orgány měly žalobci umožnit dobrovolné opuštění ČR, aby tak mohl dále legálně pobývat na území Polska. Správní vyhoštění je však nepřiměřeným zásahem do soukromého života žalobce. Nic na tom nemění ani to, že žalobce již v současné době povolením k pobytu na území Polska nedisponuje.

Dále žalobce namítal, že neměl možnost vyjádřit se ke všem podstatným skutečnostem, zejména k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelné, když zde zejména absentuje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do poměrů žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Nijak nebyl hodnocen fakt, že má žalobce legální pobyt na území Polska a jaký bude mít správní vyhoštění dopad na toto pobytové povolení.

Správní orgán se rovněž nedostatečně vypořádal s otázkou možnosti vycestování žalobce, především ohledně posouzení toho, zda žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy. K výkladu nebezpečí vážné újmy odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ani stanovení roční doby vyhoštění nebylo dle žalobce odůvodněno dostatečným způsobem.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení správního rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaná neshledala žádné své pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 25. 8. 2016 byl žalobce při pobytové kontrole zastížen pracovníky cizinecké policie a Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj při výkonu práce v areálu společnosti ■■■ a.s., divize ■■■, v ■■■. Podle úředního záznamu Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj je žalobce zaměstnancem společnosti ■■■ s.r.o., se sídlem ■■■, a na pracovišti pracoval jako balič na základě smlouvy mezi uvedenou společností a ■■■ a.s. Žalobce disponoval vízem Polské republiky typu „D“, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR. K prokázání oprávněnosti své činnosti na území ČR žalobce předložil pracovní smlouvu s polskou společností ■■■ (dále též „polský zaměstnavatel“) ze dne 22. 7. 2016 (uzavřenou na 2 roky do 22. 7. 2018), podle níž měl žalobce pro polského zaměstnavatele vykonávat manuální práce ve výrobě na objektech firmy, a vyslání k provádění prací na území ČR ze dne 25. 7. 2016 (na dobu od 25. 7. 2016 do 31. 8. 2016) ke společnosti ■■■ se sídlem ■■■. Při kontrole sdělil, že neví, pro jakou konkrétní firmu pracuje, práci i smlouvy mu zařizoval Ukrajinec Vitaliy, kterého blíže neznal. Bylo zjištěno, že žalobce nemá vydané povolení k práci na území ČR, nemá živnostenské oprávnění. Dle údajů v cestovním dokladu přicestoval do Schengenského prostoru dne 16. 7. 2016 přes hraniční přechod v Maďarsku, na území ČR se podle svého vyjádření zdržoval od 18. 7. 2016. K dispozici byla také smlouva o dílo uzavřená mezi ■■■ a.s. a společností ■■■ s.r.o., na dobu od 1. 6. do 31. 12. 2016 na zhotovení polotovarů dle specifikace objednatele.

Téhož dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl vyslechnut. Podrobně se vyjadřoval k tomu, jak se dostal na území ČR přes Maďarsko a Polsko, jakož i k práci, kterou vykonával, a okolnostem jejího sjednání. Výslovně uvedl, že práci vykonává pro Ukrajince jménem ■■■, neví, jakou společnost zastupuje, v Polsku nikdy nebyl a nechtěl tam pracovat, polské pracovní vízum si sehnal na Ukrajině, potom přes známého sehnal práci v ČR, za práci odjel spolu s dalšími lidmi přímo do Jilemnice. Správní orgán prvního stupně si v průběhu řízení vyžádal smlouvy uzavřené mezi společnostmi ■■■ s.r.o. a ■■■ s.r.o. – jednalo se o smlouvu o dílo, předmětem plnění bylo zhotovení polotovarů, smlouvu o nájmu nebytových prostor a smlouvu o podnikatelském nájmu věcí movitých. Společnost ■■■ s.r.o. uzavřela smlouvu o dílo se společností ■■■ z O. O., předmětem plnění je obsluha strojů pro šití a všívání pro společnost ■■■ s.r.o. na území ČR.

Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2016 správní orgán prvního stupně uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze vstoupit na území členských států Evropské unie, na 6 měsíců. Správní orgán prvního stupně dovodil, že činnost vykonávaná žalobcem naplnila definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a výkon takové činnosti byl podmíněn vydáním povolení k zaměstnání. Správní orgán prvního stupně nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalobce nebyl povinen získat v ČR za účelem jím vykonávané činnosti pracovní povolení, neboť sem byl pouze vyslán na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Činnost vykonávaná žalobcem – balení hotových matrací – totiž dle správního orgánu prvního stupně neměla charakter činnosti sjednané v pracovní smlouvě žalobce uzavřené s polskou společností ■■■ z O. O. Žalobce ani nevykonával službu, ke které se zavázala společnost ■■■ z O. O. pro ■■■ s.r.o., totiž obsluhu strojů pro šití a všívání. Dále uvedená společnost neposkytovala přeshraniční služby ve smyslu § 3 písm. d) zákona č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, neboť smlouva byla uzavřena na rok, což neodpovídá požadavku dočasnosti. Žalobce tak vykonával závislou práci bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí dále plyne, že správní orgán se dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval tím, zda se jedná o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, vyšel ze skutečností uvedených žalobcem při výslechu a dovodil, že u něj

k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života nedojde. Správní orgán prvního stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců posuzoval, zda se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, přitom vyšel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 9. 2016, Ev. č. [REDAKCE]. Dále konstatoval skutečnosti, které vzal v potaz při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaná v tomto rozhodnutí konstatovala, že správní orgán prvního stupně věc posuzoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Rovněž právní posouzení věci a uložení správního vyhoštění bylo správné. V daném případě se nejednalo o poskytování služby polským zaměstnavatelem na území ČR. Pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, čímž je narušena regulace pracovního trhu ČR. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žádné nové skutečnosti svědčící v jeho prospěch však neuvedl. Žalovaná uzavřela, že byly naplněny zákonné předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Správně byla posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-43325-2/OAM-2017, které si vyžádala podle § 149 odst. 4 správního řádu, žalovaná zjistila, že v případě žalobce neexistuje důvod, jenž by žalobci znemožňoval vycestování na Ukrajinu. Doba vyhoštění a lhůta k vycestování byly podle žalované stanoveny přiměřeně okolnostem případu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, z něhož se žalovaná a nakonec i žalobce omluvili s tím, že nežádali o odročení, soud tedy jednal v jejich nepřítomnosti. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince až na 5 let, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání zelenou kartu nebo modrou kartu.

Podle § 89 odst. 1 a odst. 2 věty první zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání

a zaměstnávání, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území ČR vydané podle zákona o pobytu cizinců.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

Právě citované výjimky vyslání cizince na území ČR v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU (zde konkrétně v Polsku) se žalobce dovolává.

Problematickou svobody volného pohybu služeb v rámci EU a s tím spojeným vysíláním pracovníků se správní orgány v dané věci zabývaly, žalobce se s jejich závěry v obecné rovině ztotožnil. Soud jen stručně připomíná, že ustanovením § 3 písm. a) zákona č. 222/2009 Sb. o volném pohybu služeb, kterým byla do českého právního řádu implementována Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu (dále jen „směrnice o službách“), je služba definována jako poskytování jakéhokoli plnění mimo výkon závislé práce, a to zpravidla za úplatu či protiplnění ve smyslu článku 50 Smlouvy o Evropském společenství; za službu se nepovažuje služba obecného zájmu nehmotné povahy. Přeshraničním poskytováním služby je ve smyslu § 3 písm. d) uvedeného zákona dočasné nebo příležitostné poskytování služeb na území jiného členského státu, než členského státu, ve kterém je poskytovatel usazený. Prvek dočasnosti a příležitostného poskytování služby je pak třeba nepochybně vykládat v souladu s evropskou judikaturou (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 12. 2003 ve věci C-125/01 *Schnitzer*). Právě ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které představuje výjimku z požadavků upravených v § 89 odst. 1 a 2 tohoto zákona, umožňuje naplnění principu volného pohybu služeb, jejichž poskytování zaměstnavatelé usazení v jiném členském státě realizují prostřednictvím svých zaměstnanců.

Jak již soud uvedl shora, spornou otázkou v souzené věci bylo, zda se u žalobce jednalo o jeho vyslání polským zaměstnavatelem (což žalobce prokazoval pracovní smlouvou uzavřenou s polským zaměstnavatelem a dodatkem o vyslání ke společnosti BONASTAV s.r.o.) či zda se skrze formální vyslání žalobce k uvedené české společnosti jednalo o zastření skutečnosti, že žalobce byl přidělen k české společnosti k práci v areálu společnosti ■■■ a.s., a práci fakticky konal, a to nikoliv jako zaměstnanec ■■■ z O. O.

Předně soud ve shodě se žalovanou konstatuje, že správní orgán prvního stupně vycházel ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který byl zjištěn v dostatečném rozsahu pro posouzení shora nastolené otázky. Řada podstatných skutečností ostatně plyne z výpovědi samotného žalobce. Z úředního záznamu o pobytové kontrole ze dne 25. 8. 2016 vyplynulo, že žalobce byl zastižen při výkonu práce v areálu společnosti ■■■ a.s., divize ■■■, v ■■■. Žalobce sám uvedl, že v Polsku nikdy nebyl, nechtěl tam pracovat, z Ukrajiny přicestoval přes Maďarsko přímo do ČR, a to s úmyslem být zde zaměstnán, byl odvezen spolu s ostatními přímo do Jilemnice. Práci mu zařídil Ukrajinec ■■■, který mu také měl vyplácet za práci mzdu ve výši 70 Kč/hod. s tím, že zatím mu vyplatil pouze zálohu 1 000 Kč na jídlo. V areálu firmy ■■■ mu práci přiděloval mistr na dílně, který také určoval pracovní dobu a kontroloval práci, v této souvislosti žalobce uvedl, že pracuje pro společnost ■■■ s.r.o. Používané pracovní pomůcky patřily společnosti ■■■, od níž žalobce obdržel i firemní tričko, které měl v době kontroly na sobě. Se společností TROPICO žalobce žádnou

smlouvu nepodepsal, pracovní smlouvu měl uzavřenou s polskou společností PORTOFINO SP. z O. O.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že správní orgány dostatečným způsobem rozkryly existenci smluvních vztahů mezi společnostmi ■■■ z O. O. (polský zaměstnavatel žalobce dle předložené smlouvy o provedení práce a dodatku o vyslání k práci na území ČR), ■■■ s.r.o., ■■■ s.r.o. (zastoupená jednatelem V) a ■■■ a.s., kdy byly vyžádány příslušné smlouvy, jež jsou součástí správního spisu. Z vyjádření Úřadu práce ČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval pracovním povolením a ani jeho činnost jakožto zahraničního zaměstnance dočasně vykonávajícího práci v ČR nebyla úřadu práce nahlášena. Žalobce disponoval ukrajinským pasem a polským vízem typu „D“, které jej opravňovalo k pobytu v EU a k práci v Polsku. Skutkový stav tedy plyne z podkladů pro vydání správních rozhodnutí, v tomto směru soud neshledal žádnou vadu řízení. Stejně tak se žalovaná s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu dostatečným způsobem vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z něj plyne, že žalovaná považovala námitku za nedůvodnou, a jsou zde dostatečným způsobem popsány důvody tohoto posouzení, když žalovaná především zdůraznila, že námitka byla víceméně obecného charakteru. Nebylo tedy pochybením, pokud správní orgány v řízení neprováděly další dokazování.

Rovněž námitku nesprávného právního posouzení věci neshledal soud opodstatněnou. Stěžejní argument žalobce spočívá v tom, že práci v ČR sice vykonával, nedělo se tak českého zaměstnavatele, ale pro jeho polského zaměstnavatele Vz O. O, s nímž měl řádně uzavřenu pracovní smlouvu a jenž jej vyslal na zahraniční pracovní cestu do ČR, kde realizoval jemu zadanou zakázku. Soud se nicméně ztotožňuje s názorem správních orgánů, že uvedená argumentace žalobce nemá oporu ve zjištěných skutečnostech.

Z předložené smlouvy o provedení práce (včetně jejího dodatku) uzavřené mezi společnostmi ■■■ z O. O. ze dne 22. 7. 2016 jako zaměstnavatelem a žalobcem jako zaměstnancem plyne, že žalobce bude pro zaměstnavatele vykonávat manuální práce na objektech firmy. Dle zmíněné smlouvy činí mzda žalobce 1 700 Zlotých. Skutečností však je, že žalobce byl zastižen v areálu české společnosti vyrábějící matrace, kde, jak sám uvedl, pracoval při balení matrací. Již tím je vyloučena verze žalobce argumentujícího zahraniční pracovní cestou s tím, že realizace zakázky přes několik subjektů je ve stavebnictví běžnou praktikou. Žalobce se v žádném případě nepodílel na realizaci žádné stavební zakázky, žádné manuální práce na objektu firmy neprováděl. Práce, kterou vykonával v době pobytové kontroly, vybočuje z rámce dohodnuté práce pro polského zaměstnavatele ■■■ z O. O.

Přehlédnout nelze ani to, že pokud by žalobce skutečně pracoval pro polského zaměstnavatele na základě předložené smlouvy, měl pobírat mzdu ve Zlotých. Sám však uvedl, že byl dohodnut na mzdě 70 Kč za hodinu s Ukrajincem jménem ■■■, který je jednatelem české společnosti ■■■ s.r.o. Rovněž z výpovědi žalobce plyne, že práci mu přiděloval, její výkon kontroloval a docházku sledoval mistr výroby české společnosti, žalobce v této souvislosti hovořil o společnosti ■■■ s.r.o., následně připustil, že veškeré nářadí a pomůcky, které při práci užíval, včetně firemního trička, jsou divize ■■■ a.s., v jejímž areálu byl při výkonu práce zastižen.

Na základě shora uvedených skutečností je nutno dovodit, že žalobce nevykonával závislou práci ve smyslu § 2 zákoníku práce (tj. práci jménem a na účet) pro polskou společnost ■■■, nýbrž pro českého zaměstnavatele ■■■ s.r.o., která měla pro společnost ■■■ a.s., v jejímž areálu žalobce pracoval a jejíž pracovní pomůcky používal, zhotovovat

polotovary dle specifikace. Ať žalobce vykonával závislou práci pro jakéhokoli českého zaměstnavatele, povolení k zaměstnání potřeboval. Klíčové tedy je, že bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce nevykonával práci jako zaměstnanec společnosti ■■■. Druh žalobcem v ČR fakticky vykonávané práce totiž neodpovídal druhu práce sjednanému v pracovní smlouvě s touto polskou společností. Na název společnosti ■■■. O, o níž tvrdí, že byla zaměstnavatelem, jenž jej vyslal do ČR, žalobce hovořil jen v souvislosti s uzavřenými smlouvami, měl za to, že je zaměstnancem české společnosti, za kterou jednal jednatel ukrajinské národnosti jménem ■■■.

Dle předložené smlouvy mezi společnostmi ■■■ a ■■■ s.r.o. ze dne 2. 6. 2016 měla polská společnost poskytnout druhé smluvní straně dodávku v podobě obsluhy strojů pro šití a všívání na území ČR. Dle dalších smluv, jež jsou součástí správního spisu, měla společnost ■■■ s.r.o. vykonávat práce v Roztokách u Jilemnice v areálu pronajatém společností ■■■ s.r.o., která měla dodat polotovary společnosti ■■■ a.s. Soud souhlasí s žalovaným, jenž nepřisvědčil argumentaci, že v daném případě pouze došlo k ve stavebnictví běžnému řetězení subdodavatelských vztahů, kdy žalobce na základě dodatku k pracovní smlouvě pracoval na zakázce pro společnost ■■■ s.r.o. Předně soud poukazuje na argumentaci uvedenou výše, z níž plyne, co bylo obsahem pracovní smlouvy žalobce se společností ■■■. Jakákoli dodávka této společnosti realizovaná prostřednictvím žalobce jako zaměstnance by musela být takového druhu práce, jenž byl sjednán v rámci pracovní smlouvy žalobce, tedy manuální práce na objektu firmy. Obsluha strojů pro šití pak zjevně není prací stavebního dělníka. Navíc práce, při níž byl žalobce v rámci kontroly zastížen a kterou dle své výpovědi vykonával, nebyla ani jedním z výše uvedených druhů práce. Argumentace prováděním dodávky polskou společností pro ■■■ s.r.o. je tedy lichá.

Rovněž je třeba zdůraznit okolnosti, za kterých byla práce žalobce na území ČR zorganizována a zajištěna. K zajištění práce na území ČR došlo již na území Ukrajiny, žalobce sehnal práci přes „ukrajinského mafiána“ jednoznačně s tím, že jde o práci v ČR, nikoli v Polsku, byť v rámci vydaného polského pobytového oprávnění a pracovního povolení. Nelze dospět k závěru, že žalobce byl fakticky zaměstnán u polského zaměstnavatele, který by jej vyslal v rámci poskytnutí služeb jako svého zaměstnance ve smyslu § 3 písm. a), d) zákona o volném pohybu služeb. Popsaný řetězec smluv pak nemůže zakrýt skutečnost, že práce žalobce vykazovala definiční znaky závislé práce ve vztahu k českému zaměstnavateli ■■■ s.r.o., případně ■■■, ■■■. Není pak rozhodné, po jak dlouhé období měla být předmětná práce do budoucna žalobcem vykonávána. Správní orgány dospěly ke správnému závěru, že zjištěnou závislou činností žalobce nelze hodnotit jako práci pro jeho polského zaměstnavatele a že se uzavřením smluv mělo být zastřeno, že se nejedná o jeho vyslání na území ČR při poskytování služeb společností ■■■.

Žalobce nezpochybňuje, že v předmětném období nebyl držitelem zaměstnanecké karty nebo modré karty a nebylo mu vydáno pracovní povolení. Z výše uvedeného plyne, že na něj nelze vztáhnout výjimku dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že práce, při níž byl v Roztokách u Jilemnice zastížen, nebyla vykonávána pro zaměstnavatele usazeného v jiném členském státu Evropské unie. Vykonával-li tedy žalobce na pracovišti v Roztokách u Jilemnice činnost, jež měla znaky závislé práce, pro českého, nikoli polského zaměstnavatele, aniž by od Úřadu práce ČR získal pracovní povolení, byly naplněny zákonné podmínky ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, neboť od 1. 8. 2016 do 25. 8. 2016 byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je dle § 89 zákona o zaměstnanosti podmínkou výkonu zaměstnání. Soud tedy konstatuje, že v tomto ohledu správní orgány

posoudily žalobcův případ v souladu se zákonem.

K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno na základě konkrétních zjištění při pobytové kontrole dne 25. 8. 2016, správní orgány obou stupňů (správní orgán prvního stupně vyrozuměním ze dne 29. 9. 2016, žalovaná vyrozuměním ze dne 28. 6. 2017) vyzývaly žalobce k vyjádření k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgány rozhodně nepřehlížely skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce a daly žalobci dostatečný prostor k vyjádření ke všem v řízení relevantním skutečnostem. Žalobce nepochybně věděl, že je účastníkem správního řízení, z něhož může vzejít rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Nic mu tedy nebránilo proti takovému rozhodnutí brojit a sdělit správním orgánům argumenty ohledně nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění. Správní orgány vycházely z provedené kontroly a zcela standardně rozkrývaly okolnosti zaměstnání žalobce v ČR. Bylo především na žalobci samém, pokud měl za to, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnost svědčící v jeho prospěch, aby na takovou skutečnost upozornil, k čemuž měl ve správním řízení dostatečný prostor.

Pokud žalobce uvádí, že o povinnosti získat pracovní povolení nevěděl či že právní úpravě zaměstnávání cizinců nerozumí, nejde o relevantní skutečnosti, jimiž by mohlo být zvráceno rozhodnutí o vyhoštění. V daném směru považuje soud za příléhavou argumentaci žalované obsaženou v napadeném rozhodnutí.

K námitce, že správní vyhoštění je v daném případě nepřiměřeně přísným opatřením, jež nemělo být žalobci uloženo, soud uvádí, že žalobce svým jednáním naplnil hypotézu právní normy zakotvené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, kde je stanoven jediný možný následek jednání, jehož se žalobce dopustil, a tím je správní vyhoštění. V souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců by mírnější řešení, jehož se žalobce dovolává, připadalo v úvahu pouze tehdy, pokud by rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce.

K otázce přiměřenosti a možných dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správní orgány srozumitelně vyjádřily. Není pravdou, že by byla správní rozhodnutí v tomto směru formalistická. Žalobce sám v rámci účastnické výpovědi uvedl, že do ČR přijel, aby si zde vydělal peníze. Veškeré rodinné vazby má však v domovském státě, je zdrav a v návratu mu nic nebrání. Přicestoval tedy výhradně z ekonomických důvodů, a to teprve tři týdny před pobytovou kontrolou, na jejímž základě došlo k zahájení správního řízení. Žalovaná při hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí nepřehlédla ani žalobcovu argumentaci nemožností návratu do ČR, ani argument povoleného pobytu a pracovního povolení pro území Polska. Se závěry žalované však žalobce nijak konkrétně nepolemizoval.

Doba vyhoštění je pak řádně odůvodněna délkou a charakterem protiprávního jednání žalobce, navíc je stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí, neboť bylo přihlédnuto k žalobcovu tvrzení, že mu bylo řečeno, že uzavřené smlouvy nahrazují pracovní povolení. Přijaté řešení tedy odpovídá okolnostem případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Soudu je z jeho úřední činnosti známo (věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 1/2017 a sp. zn. 58 A 10/2017), že uložení správního vyhoštění v trvání šesti měsíců za jednání žalobce není sankcí vybočující z běžné praxe správních orgánů. Soud také upozorňuje na fakt, že žalobce nepřiměřenost správního vyhoštění namítá ve vztahu k době 1 roku, ačkoli prvostupňovým rozhodnutím bylo vysloveno, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup

na území členských států EU, činí 6 měsíců.

Pokud jde o žalobcem tvrzenou existenci nebezpečí vážné újmy (§ 179, § 120a zákona o pobytu cizinců), není pravdou, že podklady pro rozhodnutí ve správním spise absentují. Jak již bylo uvedeno, žalovaná při hodnocení této otázky vycházela ze závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-43325-2/OAM-2017, jímž bylo potvrzeno předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 9. 2016, Ev. č. ZS31405. Ve správním spise přitom bylo založeno nejen shora označené stanovisko ministra vnitra, ale také veškeré podklady, z nichž toto stanovisko vycházelo. Závazná stanoviska přezkoumatelným způsobem popisují, že v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující nucené vycestování a proč tomu tak je. Závěry závazných stanovisek, jež se situací na Ukrajině včetně ozbrojených střetů zabývala, byly správními orgány v souladu se zákonem převzaty. V závazných stanoviscích zaznělo, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, která není ozbrojenými střety zasažena. Žalobcovo tvrzení o reálné obavě z návratu do vlasti z důvodu ozbrojeného konfliktu je zcela v protikladu k jeho postoji, který vyjádřil v průběhu správního řízení. Ve své výpovědi žalobce uvedl, že z Ukrajiny odcestoval výhradně z ekonomických důvodů, nikoli z důvodu obav o svou bezpečnost, a jednoznačně vyjádřil úmysl se co nejdříve vrátit zpátky domů. Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

Na základě shora rozvedených úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jehož náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti žalovaného. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. září 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně